

Arrest

nr. 313 284 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.11.2022 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.11.2022 gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde S., M. [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overwegende dat betrokkene op 12.01.2000 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 20 000 BEF voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met probatie-uitstel van 5 jaar) en een geldboete van 5 500,00 EUR met probatie-uitstel van 3 jaar voor handel en bezit in verdovende middelen. De gunst die hem werd verleend door de rechtbank heeft betrokkene compleet naast zich neergelegd. Uit het strafregister blijkt dat betrokkene zich niet heeft gehouden aan de opgelegde probatievoorwaarden waardoor er op 04.10.2011 een herroeping van uitstel werd uitgesproken.

Overwegende dat betrokkene, zeer recent, op 25.11.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Antwerpen) tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 8 000,00 EUR voor verkoop/ het te koop stellen van verdovende middelen/ psychotropen.

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen X - Pagina 3 aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Integendeel betrokkene is nog zeer recent veroordeeld voor handel in verdovende middelen. Momenteel zou hij sinds 31.01.2023 onder elektronisch

toezicht zijn geplaatst. Bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn bij zijn strafuitvoering. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van verdovende middelen vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldelijk gewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van verdovende middelen vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik.

Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Op 21.01.2010 werd betrokkene veroordeeld voor de handel in verdovende middelen. Nu recentelijk is betrokkene op 25.11.2022 opnieuw veroordeeld voor de handel in verdovende middelen. Er kan wel een bepaalde tijdspanne zijn tussen de twee veroordelingen, maar dit wijst des te meer op het feit dat betrokkene elk moment kan hervallen in zijn criminele activiteiten. Het is overduidelijk dat er een recidivegevaar bestaat in hoofde van betrokkene. Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.

Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. De verspreiding van en de handel van verdovende middelen gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan verdovende middelen hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Gezien betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er is geen sprake van een partner of minderjarige kinderen in het Rijk op naam van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in België is sinds 1985 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels op erg korte tijd meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Uit analyse van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de zomer van 2015 anderhalve maand in Marokko heeft verbleven. Dit blijkt uit de in- en uitreisstempels dat hij op 10.07.2015 Spanje is uitgereisd, dat hij Marokko is binnengekomen om pas terug in Spanje te komen op 24.08.2015. Betrokkene is aldus voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene banden zou hebben met zijn land van herkomst.

Iemand die geen banden meer heeft met een land gaat er geen anderhalve maand vertoeven. Betrokkene kon klaarblijkelijk duidelijk zijn plan trekken om daar te verblijven.

Betrokkene legt stukken neer waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed zou hebben in zijn land van herkomst. Dit doet niets terzake. Betrokkene heeft eerder al eens een anderhalve maand in Marokko verbleven. Hij heeft toen zijn plan kunnen trekken. Betrokkene toont geenszins aan dat hij dit niet opnieuw zou kunnen.

Verder legt betrokkene nog stukken voor waaruit blijkt dat zijn ouders in België een huis kochten en zijn vader alhier een pensioen genoot, zijn zussen hier hun diploma hebben behaald, dat zij alhier een inkomen hebben, dat hij alhier ook broers, een oom, een tante, neven en nicht zou hebben, dat de meesten ondertussen de Belgische nationaliteit zouden hebben en dat het gezin geen beroep deed op het sociale zekerheidsstelsel. Al deze elementen doen niets terzake. Betrokkene is een alleenstaande volwassen man die verondersteld wordt zijn eigen leven te leiden en te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene dient te worden opgemerkt dat hij inderdaad reeds meerdere jaren in België verblijft. De duur van een verblijf in het Rijk is uiteraard enkel relevant voor zover daar enige integratie van uit gaat, hetgeen in casu niet het geval is. Hij is niet uitermate jong of oud waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is nog voldoende jong om elders een nieuwe start te maken of toch minstens elders enige tijd zijn leven verder te zetten, in afwachting dat hij zich terug kan voegen bij partner, voor zover hij dit nog steeds zou wensen in de toekomst. Vandaar dat zijn leeftijd evenmin als een obstakel wordt beschouwd voor het nemen van deze beslissing. Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Wat betreft zijn sociale en culturele Integratie dient opgemerkt te worden dat een dergelijk zware veroordeling, voor drugsfeiten bezwaarlijk kan getuigen van een gedegen integratie van betrokkene. Wel integendeel, hij liet zich in met activiteiten die absoluut niet van enige integratie getuigen, tenzij dan misschien van integratie in het criminele milieu gezien hij deel uitmaakt van een goede georganiseerde criminele organisatie en hij er zich als leidinggevende profileerde.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene, werden er geen stukken neergelegd betreffende enige tewerkstelling van betrokkene. Uit bovenstaande blijkt immers ook dat betrokkene niet de intentie heeft om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. Betrokkene wou zijn inkomsten verwerven door opbrengsten uit de drugshandel. Er kan dus niet worden gesproken van een economische binding met België. Voor zover betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat hij intussen zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komen.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Gezien al deze overwegingen wordt het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 43 §1, 2° van de wet van 15/12/80 geweigerd om redenen van openbare orde.

Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het kader van een goede rechtsbedeling komt het gepast voor om eerst het tweede middel te beoordelen. Dit middel luidt als volgt:

“

- schending motiveringsplicht.
- schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending rechtszekerheidsbeginsel.
- schending artikel 20, 21, 22 en 23 van de wet van 15.12.1980
- schending artikel 42 van de wet van 15.12.1980 en schending artikel 52 § 4 van het KB van 08.10.1981
- schending artikel 62 van de wet van 15.12.1980
- schending artikel 41 van het Handvest Utrecht EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet
- schending hoorrecht

Verzoeker diende op 07.11.2022 aanvraag in om gemachtigd te worden tot verblijf als descendent ten laste van zijn Belgische moeder.

Artikel 42 § 1, 1° lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag, zoals bepaald in artikel 52 § 4, 2° lid erkend aan de burger van de unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij het erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen uit het dossier. ”

Artikel 52 § 4, 2° lid van het KB van 08.10.1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af ”

De voorziene termijn van 6 maanden verstreek op 07.05.2023.

Op 16.05.2023 werd verzoeker uitgenodigd door de Stad Antwerpen waar hem in toepassing van bovenvermelde bepalingen een recht op verblijf werd toegekend.

Naar aanleiding van de toekenning van dit verblijf, werd betaling verricht voor het bekomen van de fysieke verblijfskaart.

Deze kaart als instrumentum hangt samen met het gegeven dat door het bestuur bij monde van de Stad Antwerpen het verblijf van recht van betrokkene werd erkend, reden waarom om betaling werd verzocht voor de aflevering van de verblijfskaart.

Afhaling van deze verblijfskaart was voorzien op 08.06.2023 maar werd geannuleerd op 01.06.2023 waarbij de Stad Antwerpen melding maakte “dat ook uw afspraak van 08.06 om uw verblijfskaart af te halen, werd geannuleerd”.

De reden van de annulering van de afspraak om de verblijfskaart af te halen, ligt in het feit dat op 30.05.2023 alsnog weigering tot machtiging tot verblijf genomen werd door de dienst Vreemdelingenzaken buiten de termijn van 6 maanden waarvan kennis werd gegeven bij aangetekend schrijven verzonden op 02.06.2023.

Hierdoor schendt de dienst Vreemdelingenzaken de regels van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk een burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. (RvS 06.02.2001 nr. 93104).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 18.01.2008 nr. 179021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat het rechtsobject in staat zijnde rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtsverdicten moet kunnen vertrouwen of een zekere standvastigheid van het bestuur (I. Opdebeeck en M. Van Damme, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure 2006, 315-349).

Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien:

1. het bestuur een vergissing begin
2. ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan betrokkene
3. er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen.

Verzoeker heeft op 07.05.2023 bevestiging van zijn machtiging tot verblijf gekregen, door betaling van de verblijfskaart.

Op 16.05.2023 bood verzoeker zich aan bij de Stad Antwerpen waar hij meegedeeld werd dat hem bij ontbreken van een beslissing vanwege de dienst Vreemdelingenzaken een verblijfsrecht werd toegekend.

In functie daarvan werd betaling verricht voor de verblijfskaart (instrumentum), die zou afgehaald worden op 08.06.2023.

Dat de aflevering van de verblijfskaart, die los staat van het recht op verblijf, op latere datum zou plaatsvinden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat aan verzoeker een verblijfsrecht werd toegekend in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Er werd aan verzoeker niet meegedeeld dat nog gewacht moest worden op een beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken die eventueel op latere datum zou volgen.

Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan verzoeker, had verzoeker een gerechtvaardigde verwachting dat met de mededeling van de afgifte van zijn verblijfskaart, waarvoor betaling gedaan werd in tempore non suspecto, ook zijn verblijfsrecht erkend is.

De loutere mededeling dat de afspraak met het oog op het afhalen van de verblijfskaart geannuleerd werd, volstaat niet om het toegekende recht op verblijf te annuleren.

Verzoeker mocht er legitiem op voortgaan dat hem recht op verblijf is toegekend.

Verzoeker mocht er van uit gaan dat najaren legaal verblijf en périodes van getolereerd verblijf, nadat hem ten onrechte zijn verblijfsrecht was ontnomen in 2017, hij eindelijk met recht en reden opnieuw over een verblijf beschikte.

Indien er van uit gegaan wordt dat de Stad Antwerpen een vergissing heeft begaan, kan deze vergissing niet tegengeworpen worden aan verzoeker.

Dat verzoeker voor het overige laat weten dat de wetgever met het invoeren van de termijn van 6 maanden in artikel 42 § 1, 1° lid van de Vreemdelingenwet, de bedoeling had om er voor te zorgen dat betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie Grondwettelijk Hof 128/2010 van 04.11.2010 B.7.1 tot B.8.3) om op deze wijze rechtszekerheid te bieden.

De beslissing tot aflevering van een verblijfskaart houdt de facto een declaratieve werking in van een verblijfsrecht, daar waar de bestreden beslissing er van uit gaat dat geen verblijf kon toegekend worden dit geen afbreuk doet aan de erkenning of de vaststelling van dit verblijfsrecht zoals blijkt uit de beslissing van de Stad Antwerpen om een verblijfskaart af te leveren en dat dit verblijfsrecht enkel kan ingetrokken worden mits daartoe de geëigende procedures te volgen, wat in casu niet gebeurd is.

Er werd immers geen toepassing gemaakt van artikel 20 e.v. van de Vreemdelingenwet. Evenmin werd verzoeker gehoord en gezien artikel 62 van de wet van 15.12.1980 niet nageleefd werd.

Artikel 62 :

“Wanneer wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan 3 maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, wordt betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van uit het 1° lid bedoelde geschrift, beschikt betrokkene over een termijn van 15 dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden.

Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd indien dit nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van de beslissingen.”

Dat verzoeker niet gehoord werd ofschoon zijn verblijfsrecht door het bestuur erkend was en de procedure zoals voorzien in artikel 62 niet gevolgd werd.

De bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 62 en artikel 41 § 2 van het Europees handvest en meer algemeen het hoorrecht.

De administratie wordt verplicht om éénieder waartegen een maatregel overwogen wordt die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen.

Verzoeker had het recht gehoord te worden nu hem de facto een verblijfsrecht was toegekend en hij enkel nog wachtende was op een verblijfskaart.

Er vond geen verhoor van verzoeker plaats ofschoon dit uitdrukkelijk voorzien is in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en er werd hem ook niet de mogelijkheid geboden om de beweerde inbreuken op de openbare orde te weerleggen.

Het recht om gehoord te worden, waarborgt dat éénieder in staat wordt gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en dit voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Deze regel is ingevoerd ter verzekering van de effectieve bescherming van diegene die het voorwerp is van een mogelijke beslissing om deze in kennis te stellen en toe te laten te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren om een mogelijke beslissing niet te laten nemen of te wijzigen.

Het Europees Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat schending van de rechten van de verdediging pas tot nietigverklaring van het na afloop van een administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Er dient dus nagegaan te worden of verzoeker elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een medische problematiek. Bovendien verkeert hij in een verregaande afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van zijn moeder die instaat voor zijn onderhoud.

Waar de bestreden beslissing voorhoudt dat zij geen kennis heeft van een medische problematiek, werd de mogelijkheid hierover uitsluitel te bieden niet geleverd aan verzoeker.

Het recht om gehoord te worden, houdt in dat verzoeker in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Deze mogelijkheid werd, nu hij niet gehoord is, hem onthouden. Bijgevolg kon hij niet de nuttige en relevante gegevens aanbrengen.

De bestreden beslissing is dan ook genomen met schending van het hoorrecht van verzoeker en met miskennis van zijn de facto voorafgaand erkend verblijfsrecht waaraan de bestreden beslissing zonder de geijkte procedure tot intrekking van een erkend verblijf te volgen, een einde maakt. De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de vervaltermijn van 6 maanden voor het nemen van de bestreden beslissing was verstreken en dat hem overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verblijfsrecht moet worden toegekend. Hij kan daarin echter niet worden gevolgd om de volgende reden:

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen. (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het volgende schrijven dat hem op 1 juni 2023 werd gericht:

*“U diende bij het loket Migratie op 7 november 2022 een aanvraag tot verblijf in.
Wegens gebrek aan beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) binnen de 6 maanden, vroeg u op 16 mei 2023 uw elektronische verblijfskaart F aan.
De dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) nam ondertussen alsnog een beslissing. In bijlage maken wij u deze beslissing over.
Uw elektronische verblijfskaart F werd geannuleerd. Ook uw afspraak om uw verblijfskaart af te halen, werd geannuleerd.”*

Noch de omstandigheid dat aan verzoeker per vergissing zou zijn meegedeeld dat hij een verblijfskaart zou kunnen afhalen na betaling noch de betaling zelf heeft rechten doen ontstaan in zijn hoofd. De intentie tot afgifte van deze of gene verblijfskaart -waarop overigens met de hiervoor geciteerde brief werd teruggekomen- heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Verzoeker gaat er dus ten onrechte van uit dat hem een verblijfsrecht werd toegekend, terwijl er moet op worden gewezen dat zijn verblijf niet als legaal kan worden aangemerkt enkel op grond van het feit dat verkeerdelijk werd aangekondigd dat hem een F-kaart zou worden afgegeven, nu dit document in casu geen andere waarde heeft dan die van een instrumentum dat niet is onderbouwd door het negotium, zijnde het onderliggende toegekende verblijfsrecht. Dat aan verzoeker een voordeel zou zijn verleend in de zin van een verblijfsrecht, kan dan ook niet worden bijgetreden, laat staan dat het bestuur thans zou moeten overgaan tot de intrekking van een niet toegekend verblijfsrecht via de daartoe geëigende procedures en met toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht.

2.1.3. Het tweede middel kan in zoverre niet worden bijgetreden.

2.2.1. In het eerste middel voert verzoeker onder meer aan dat de motivering inzake zijn bindingen met zijn land van oorsprong manifest mank loopt. Hij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verwerende partij moet, conform artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, rekening houden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale

en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het gaat om een belangenafweging, waarbij onder meer de bindingen met België enerzijds en de bindingen met het land van oorsprong anderzijds in de weegschaal worden gelegd.

Het desbetreffende door verzoeker geviseerde motief luidt als volgt:

“Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er is geen sprake van een partner of minderjarige kinderen in het Rijk op naam van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in België is sinds 1985 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels op erg korte tijd meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Uit analyse van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de zomer van 2015 anderhalve maand in Marokko heeft verbleven. Dit blijkt uit de in- en uitreisstempels dat hij op 10.07.2015 Spanje is uitgereisd, dat hij Marokko is binnengekomen om pas terug in Spanje te komen op 24.08.2015. Betrokkene is aldus voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene banden zou hebben met zijn land van herkomst. Iemand die geen banden meer heeft met een land gaat er geen anderhalve maand vertoeven. Betrokkene kon klaarblijkelijk duidelijk zijn plan trekken om daar te verblijven.”

Verzoeker betoogt het volgende:

“Verzoeker is geboren op [...] 1980 te [...] (Marokko).

Hij is van Marokkaanse nationaliteit.

Op nauwelijks 3-jarige leeftijd kwam verzoeker naar België in het kader van een gezinshereniging met zijn ouders, samen met zijn andere broers en zusters, die alen nog in België wonen.

Verzoeker werd toegelaten tot verblijf in 1985.

Hij liep hier school, zowel de lagere school als de middelbare school en nadien was hij werkzaam in de landbouwsector en dit tot 2014.

Verzoeker kwam dus als minderjarig kind naar België toen hij nog peuter was.

De immigratiebeslissing werd genomen door zijn ouders aangezien hij op dat ogenblik nog te jong was om zelf zijn lot in handen te nemen.

Op datum van de bestreden beslissing verblijft verzoeker al meer dan 43 jaar onafgebroken in België.

Gelet op de jonge leeftijd dat hij naar België kwam in het kader van de gezinshereniging met zijn ouders (hij was toen 3 jaar) heeft hij geen banden meer met zijn land van herkomst Marokko, dat hij enkel kent als vakantieland.

Zijn volledige opvoeding en ontwikkeling vond plaats in België met andere woorden het is in de Belgische samenleving dat verzoeker opgroeide waarbij hij zich volledig integreerde in de Belgische samenleving en daar van jongs af aan deel van uitmaakte.

Hij heeft geen banden meer met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat aangezien verzoeker in 2015, op een ogenblik dat hij nog geen weet had van zijn ambtshalve afvoering en hij nog beschikte over een geldige verblijfstitel (type C geldig tot 04.12.2017) voor een période van nauwelijks 6 weken op vakantie ging naar Marokko, om dan aan te voeren dat:

“Betrokkene is aldus voor een lange periode terug gekeerd naar zijn land van herkomst. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene banden zou hebben met zijn land van herkomst. Iemand die geen banden meer heeft met

een land gaat er geen 1,5 maand vertoeven. Betrokkene kon klaarblijkelijk duidelijk zijn plan trekken om daar te verblijven.”

wat een bijna absurde redenering is.

Het verblijf van verzoeker in Marokko was nauwelijks 6 weken.

Het aantal Belgen dat jaarlijks voor een gelijkaardige période op vakantie gaat naar het buitenland maakt niet dat al deze Belgen plots geïntegreerd zouden zijn in hun vakantieland van verblijf.

In contrario zal de dienst Vreemdelingenzaken nooit een binding met België aanvaarden voor derdelanders die voorhouden dat zij 6 weken in België hebben verbleven.

Deze motivering loopt manifest mank.

Bovendien blijkt uit deze motivering dat de ambtshalve afschrijving die destijds werd doorgevoerd, ten onrechte gebeurde en betrokkene zijn verblijfskaart nooit had mogen ingetrokken worden, laat staan dat het verzoek tot herinschrijving geweigerd mocht worden.

Thans blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte was van het feit dat verzoeker nauwelijks 6 weken verbleef in Marokko waarna hij naar België terug keerde.

In tegenstelling tot datgene wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, heeft verzoeker geen banden meer met zijn land van herkomst, net zo min als Belgische toeristen na een verblijf in het buitenland evenmin een werkelijke band hebben met de leefomstandigheden en voorwaarden in het land waar zij op vakantie gaan.

Verzoeker heeft België bijgevolg nooit langdurig verlaten met uitzondering van een kort verblijf in Marokko in 2015 (nauwelijks 6 weken zoals blijkt uit de paspoortstempels met binnen- en buitenkomst in Europa via Spanje), met andere woorden verzoeker heeft met uitzondering van enkele vakanties in zijn jeugd steeds in België geleefd, gewoond en gewerkt.

De beslissing hem af te voeren van ambtswege met intrekking van de verblijfsvergunning tot gevolg vond bijgevolg ten onrechte plaats.

Verzoeker beschikte over een geldige verblijfstitel tot 04.12.2017, oorspronkelijke verblijfspapieren die hij voordien minstens 32 jaar bezat waarin aanvankelijk een bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten op 15.05.2017 waar dit op 31.07.2017 ingetrokken werd en werd sindsdien geen bevel meer afgeleverd.

Bij de intrekking van deze beslissing werd uitdrukkelijk aangehaald dat een vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB van 07.08.1995 inzake het recht op terugkeer de mogelijkheid heeft een verzoek in te dienen overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15.12.1980 op basis van art. 6 van het KB waaraan verzoeker gevolg gaf.

Een aanvankelijke weigeringsbeslissing wegens onontvankelijkheid werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder dat een nieuwe beslissing volgde.

Verzoeker voerde toen al aan dat hij een onafgebroken verblijf in België had van kinds af aan, thans 40 jaar, waarvan +/- 35 jaar legaal.

Het doorlopen van schooljaren en het volwassen worden, gebeurde uitsluitend en alleen in België. Zijn gezins-, familie en sociale relaties zijn alle in België en hij heeft geen banden meer met Marokko.

Waar de bestreden beslissing nu opnieuw voorhoudt dat aangezien verzoeker in 2015, op een ogenblik dat hij nog over een geldige verblijfstitel voor België beschikte, gedurende 1,5 maand op vakantie geweest is naar Marokko, om daaruit te besluiten dat dit op afdoende wijze aantoonde dat hij nog banden heeft met Marokko om daar opnieuw definitief te kunnen verblijven, is deze motivering onredelijk en maakt abstractie van het feit dat een relatief kort verblijf in het buitenland als vakantieperiode, wetende dat men terug gaat naar België om daar zijn werkzaamheden en sociaal leven te hervatten, evident niet te vergelijken is met een verblijf in Marokko van onbepaalde duur.

Op deze wijze redeneren, zou inhouden dat éénieder die langer dan 1 maand in één of ander land waar dan ook ter wereld verblijft en daar blijkbaar, ook als men de taal ervan niet kent en de lokale gebruiken niet gewoon is, daar gedurende langer dan 1 maand overleefd heeft, daar dan ook automatisch voor langere

onbepaalde periode zou kunnen leven wat natuurlijk ver bezijden de waarheid is en abstractie maakt van alle praktische problemen die een veel langer verblijf in concreto met zich meebrengt: huisvesting, sociale zekerheid, arbeid, taal, problemen scheiding van familie en andere relaties in België voor verzoeker en anderen.

Dat verzoeker gelet op zijn verblijf in België, volgens eigen verklaring vanaf 3 jaar, volgens datum inschrijving minstens vanaf 1985, geen bindingen meer heeft met Marokko en dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich daar te handhaven met alle gevolgen van dien: verlies van sociale relaties in België is plausibel en wordt niet weerlegd door de bestreden beslissing.”

De verwerende partij herhaalt in haar nota de motieven van de bestreden beslissing inzake verzoekers verblijf in 2015 in Marokko en stelt dat het duidelijk mag zijn dat hij banden heeft met zijn land van herkomst.

De door artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om, in het kader van de belangenafweging die deze bepaling beoogt, rekening te houden met “de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong” omhelst een beoordeling van de actuele situatie en een onderzoek naar de kracht van de binding. Samen met verzoeker is de Raad van oordeel dat het kennelijk onredelijk is om in hoofde van een vreemdeling die reeds sedert zijn derde levensjaar in 1985 in België verblijft en dit voor het overgrote deel op legale wijze, te stellen dat hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst louter en alleen op grond van de vaststelling dat hij er in het jaar 2015 gedurende zes weken heeft verbleven en er “zijn plan” heeft kunnen trekken. Deze vaststelling maakt de beoordeling in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet kaduuk, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.2.3. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS